

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatele: **J. F.**, zastoupeného JUDr. Václavem Peňázem, advokátem se sídlem Brno, Pekařská 13, proti odpůrci: **Statutární město Brno**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 3/2014 - Změna Územního plánu města Brna „Aktualizace ÚPmB“, vydaného Zastupitelstvem Statutárního města Brna dne 17. 6. 2014, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2014, č. j. 64 A 5/2014 – 171,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Odpůrce **je povinen** uhradit navrhovateli na nákladech řízení částku 4.114 Kč na účet JUDr. Václava Peňáze, advokáta, sídlem Brno, Pekařská 13, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Zastupitelstvo města Brno (dále jen „*odpůrce*“) vydalo dne 17. 6. 2014 opatření obecné povahy č. 3/2014 změna Územního plánu města Brna „*Aktualizace ÚPmB*“ (dále též jen „*Aktualizace*“) s účinností dnem 14. 8. 2014.

Navrhovatel se poté u krajského soudu domáhal zrušení tohoto opatření obecné povahy v části týkající se změny funkčních ploch na pozemcích p. č. 2134, p. č. 2135, p. č. 2136 a p. č. 2137 v k. ú. Žabovřesky. Krajský soud v Brně (dále též „*krajský soud*“) rozsudkem z 25. 11. 2014, č. j. 64 A 5/2014 - 171, opatření zrušil v části týkající se změny funkčních ploch z plochy bydlení (dříve plochy bydlení čisté BC, nově plochy bydlení BR) na plochu smíšenou obytnou (S) na pozemcích p. č. 2134 a p. č. 2135 v k. ú. Žabovřesky. Krajský soud při posouzení jednotlivých bodů algoritmu přezkumu opatření obecné povahy shledal, že odpůrce porušil

postup při vydání části územního plánu, když nesprávně nezohlednil nesouhlas městské části Brno - Žabovřesky se změnou funkčních ploch předmětných pozemků.

Krajský soud uvedl, že ustanovení § 130 písm. g) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyžaduje participaci městských částí při projednání územně plánovací dokumentace. Z čl. 3 odst. 2 písm. b) obecně závazné vyhlášky Zastupitelstva města Brna č. 20/2001, Statut města Brna (dále jen „Statut“) poté vyplývá, že návrh územního plánu musí být před schválením obligatorně projednán v zastupitelstvech městských částí.

Krajský soud je toho názoru, že městským částem je nutné dát možnost se k projednávaným změnám vyjádřit takovým způsobem, aby to pro ně bylo reálné. Lhůta do 11. 2. 2014, kterou jim odpůrce za tímto účelem stanovil, má podle krajského soudu pouze charakter pořádkové lhůty. To proto, aby odpůrce předešel nedůvodnému zdržování při pořízení a následném schvalování územního plánu.

Krajský soud shledal, že městská část Brno – Žabovřesky ve věci projednání změny funkčního zařazení pozemků p. č. 2134 a 2135 jednala aktivně. Poukázal na to, že stavební odbor úřadu městské části Brno – Žabovřesky odpůrci dne 13. 12. 2013 sdělil, že zastupitelstvo této městské části na svém zasedání dne 12. 12. 2013 nepřijalo usnesení k navrhované změně a věc odložilo k doplnění a k novému projednání na jednání zastupitelstva dne 27. 2. 2014. Městská část současně požádala o posečkání s vyřízením žádosti po projednání zastupitelstvem. Závěrečné nesouhlasné stanovisko zastupitelstva městské části se změnou funkčních ploch sdělil odpůrci znovu stavební odbor úřadu městské části Brno – Žabovřesky svým dopisem ze dne 3. 3. 2014.

Podle krajského soudu byl odpůrce povinen tento nesouhlas zastupitelstva městské části vzít v úvahu a zahájit s ní dohodovací řízení, a to i když se o tomto nesouhlasu dozvěděl až po stanovené lhůtě k vyjádření a za situace, kdy sdělení směřovalo k samostatnému řízení o změně územního plánu, nikoliv k Aktualizaci.

Krajský soud se neztotožnil s argumentem odpůrce, že se o nesouhlasu nedozvěděl z toho důvodu, že na Aktualizaci a na změně územního plánu pracovaly dva odlišné realizační týmy. Podle soudu se jedná pouze o interní záležitost odpůrce, ten se o aktivitu městské části navíc sám měl zajímat vzhledem k tomu, že jej městská část Brno - Žabovřesky požádala o posečkání s lhůtou k vyjádření k návrhu.

II. Kasační stížnost

Statutární město Brno (dále též „odpůrce“ nebo „stěžovatel“) podal proti rozsudku Krajského soudu v Brně kasační stížnost. V ní uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel připomněl, že § 130 písm. g) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, umožňuje územně členěným statutárním městům upravit proces projednání územně plánovací dokumentace s městskými částmi. Článek 3 Statutu umožňuje Zastupitelstvu města Brna vydávat územní plán a regulační plány opatřením obecné povahy, a to po projednání v zastupitelstvech městských částí, jejichž území je předmětnou územně plánovací dokumentací řešeno; v případě nesouhlasu až na základě dohodovacího řízení. Článek 18 odst. 1 písm. c) Statutu poté umožňuje blíže neurčenému orgánu městské části vyjádřit se k projednávané územně plánovací dokumentaci. Článek 11 odst. 1 písm. c) Statutu umožňuje zastupitelstvu městské části přijímat usnesení k relevantní části územně plánovací dokumentace, která má být předložena k vydání Zastupitelstvu města Brna; totéž ustanovení přiznává městské části oprávnění, aby s ní bylo

pokračování

vedeno nijak nespécifikované dohodovací řízení, pokud by usnesení dle čl. 11 odst. 1 písm. c) Statutu bylo nesouhlasné.

Podle stěžovatele je sporné, jak vyložit článek 3 Statutu. Je názoru, že toto ustanovení nemůže být vyloženo tak, že projednání v zastupitelstvu městské části je podmínkou pro vydání územně plánovací dokumentace. V takovém případě by totiž statutární město bylo závislé na projednání v zastupitelstvech městských částí, jejich neaktivitou by se proces schvalování významně pozdržel. Podle odpůrce je jeho povinností poskytnout městským částem pouze reálnou možnost vyjádřit se, tuto povinnost splnil. Dále poukázal na to, že městská část nemá právní subjektivitu, její vystupování se odvíjí od právní subjektivity města Brna. Dle Statutu není městská část správcem nebo provozovatelem veřejné dopravní nebo veřejné technické infrastruktury, není tedy osobou oprávněného investora ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon. Vzhledem k tomu, že se nejedná o zástupce veřejnosti, nelze městskou část kategorizovat ani jako jeden ze subjektů, který je oprávněn podat námitky podle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Městským částem však bylo s ohledem na článek 18 odst. 1 písm. c) Statutu přiznáno právo uplatňovat k návrhu změny územního plánu alespoň připomínky.

Stěžovatel uvedl, že náměstek primátora pro rozvoj města vyzval městské části k vyjádření dopisem z 25. 11. 2013, tj. se značným časovým předstihem před veřejným projednáním návrhu Aktualizace. Městské části byly výslovně upozorněny na možnost uplatnit svá stanoviska do 11. 2. 2014. Podotkl také, že důvodně očekával, že městská část se změnou vysloví souhlas, neboť 6. 11. 2013 dokonce souhlasila s návrhem dílčí změny B13 ze souboru změn 2013 – I. O čtyři měsíce později však zastupitelstvo městské části v rozporu s oprávněným očekáváním uplatnilo nesouhlasnou připomínku.

Stěžovatel poukázal na formální náležitosti podání podle § 37 odst. 2 správního řádu, z nichž mimo jiné vyplývá, že každé podání má obsahovat označení, které věci se týká. Změna územního plánu Aktualizace byla však nezaměnitelně označena a oddělena od jiných změn územního plánu. Z obsahu vyjádření doručeného 3. 3. 2014 však vyplývá, že se jedná o reakci na dotaz ve vztahu k samostatné individuální žádosti o změnu ve stádiu záměru, který o krok předchází zadání územně plánovací dokumentace.

Stěžovatel zdůraznil, že změna funkčního zařazení pozemků byla ze strany navrhovatele (vlastníka objektu H. 12, B.) uplatněna:

- a) žádostí o samostatnou změnu Územního plánu města Brno z 25. 6. 2013 (evidováno pod souborem změn 2013-I) a
- b) připomínkou a námitkou vznesenou v procesu rozsáhlé komplexnější změny ÚPMB Aktualizace ÚPMB.

Ve věci návrhu Aktualizace šlo o komplexní funkční řešení širokého území podél celé ulice Minská a navazující ulice Horova z původních stabilizovaných ploch bydlení na plochy smíšené. Pokud by se městská část vyjadřovala k řešení Aktualizace, posuzovala by zcela odlišné skutkové důvody a rozhodovala by se na základě zcela odlišných kritérií - zejména z hlediska komplexního a širšího řešení území centra individuální izolovaný jednotlivý záměr. Stěžovatel shrnul, že ulice Horova, ke které přiléhá žalobou napadený výsek území, je vymezena jako městská třída. Jedná se o ulici s kapacitní kolejovou dopravou, promísení bydlení s občanskou vybaveností je podél městských tříd žádoucí a nezbytné, právě s ohledem na její dostupnost prostředky veřejné hromadné dopravy. Městské třídy jsou vymezeny v platném územním plánu města Brna, tím se status ulice Horova nijak nemění. Nově jsou však městské třídy definovány

jako specifická podmínka využití území vzhledem k funkci, jakou mají plnit v zastavěném území města.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s krajským soudem v názoru, že se sám měl zajímat o aktivitu městské části vzhledem k její žádosti o posečkání a vzhledem k povinnosti projednat návrh změny územního plánu v zastupitelstvech městských částí. Uvedl, že vzhledem ke lhůtám a k množství zainteresovaných subjektů nemůže vyčkávat u každého subjektu, zdržoval by tím proces ke škodě všech účastníků řízení. Není v jeho silách ovlivnit, co se bude na zastupitelstvu městské části projednávat. Prodloužením lhůty k vyjádření by ke zdržení tedy nejspíše došlo. Stěžovatel poukázal na to, že doba od podání připomínek do zasedání pracovních skupin byla vyplněna zpracováním připomínek a přípravou podkladů a materiálů.

Námítky vůči závěru krajského soudu, že nedodržení lhůty k vyjádření by v daném případě ke zdržení nevedlo, a dále, že krajský soud nehodnotil základní náležitost podání městské části Brno – Žabovřesky dle § 37 odst. 2 správního řádu – uvedení věci, které se podání týká, podřadil stěžovatel k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Navrhovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti v zásadě uvedl, že stěžovatel byl o postupu zastupitelstva městské části Brno – Žabovřesky dostatečně informován. Podotkl, že zastupitelstvo na zasedání dne 27. 2. 2014 přijalo nesouhlasné stanovisko, o něm byl odpůrce informován sdělením úřadu městské části Brno – Žabovřesky z 3. 3. 2014. Nesouhlasné stanovisko bylo odpůrci znovu připomenuto i podáním z 16. 4. 2014 označeném jako doplnění námítky a připomínky k Aktualizaci, které podali dotčení vlastníci a obyvatelé ulice Horova a Puškinova.

K formálním náležitostem sdělení úřadu městské části Brno – Žabovřesky z 3. 3. 2014 navrhovatel uvedl, že mezi stranami není sporu o tom, kdo podání učinil a co navrhl. V usnesení zastupitelstva městské části se obecně hovoří o nesouhlasu se změnou funkčního využití dotčených pozemků, což nepochybně dopadá i na Aktualizaci. Postup odpůrce, který nesouhlas zastupitelstva městské části podřadil k jinému spisu, proto považuje za přepjatý formalismus vedoucí k neodůvodněnému negativnímu zásahu do procesu.

Navrhovatel se ztotožnil s krajským soudem i v tom, že odpůrce určil městským částem k vyjádření lhůtu pořádkového charakteru, s jejímž uplynutím není spojen žádný zásadní právní závěr. Podotkl, že vzhledem k navazujícím krokům odpůrce nedošlo ani ke zdržení, neboť vzhledem k termínům zasedání pracovních skupin bylo podle navrhovatele dostatečně možné nesouhlasem městské části se zabývat. Navrhovatel se rovněž ztotožnil se závěrem, že se odpůrce měl o názor městské části zajímat vzhledem k rozsahu a významu změny územního plánu.

Dle názoru navrhovatele, že odpůrce postupoval v rozporu se Statutem, když neprovedl dohodovací řízení předpokládané článkem 3, odst. 2 písm. b) Statutu. Uvedl, že Rada města Brna na zasedání téměř 2 měsíce po stanovené pořádkové lhůtě, rozhodla o tom, že stěžovatel provede dohodovací řízení i s městskými částmi, které nedodaly Statutem předpokládaný nesouhlas zastupitelstva, ale pouze vyjádření rady městských částí nebo starosty tam, kde se rada nevolí. Podle odpůrce zde poté byl uplatněn nerovný přístup ve vztahu k jednotlivým městským částem. Tím, že stěžovatel neprovedl dohodovací řízení s městskou částí Brno – Žabovřesky, došlo k závažnému porušení práv navrhovatele.

Navrhovatel poté obsáhle polemizoval i s odůvodněním změny územního plánu spočívající ve změně funkčního využití u projednávaných pozemků z plochy bydlení do plochy

pokračování

smíšené a poukázal přitom na negativní důsledky navrhované proměny „klidné“ městské části vhodné k bydlení (zejména s důrazem na potenciální nevhodnost a nekonceptnost výstavby nových objektů, nárůst dopravy, hluku, emisí, nároky na rozšíření ploch parkovací míst).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitky, které stěžovatel uplatnil k důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z rozsudku k nim poté vyplynuly následující úvahy soudu prvního stupně.

Krajský soud dospěl k závěru, že nedodržení lhůty k vyjádření by stěžovatele ke zdržení nevedlo. Vycházel přitom z časové posloupnosti procesu. Shrnul, že stěžovatel se o nesouhlasu zastupitelstva městské části dozvěděl dne 3. 3. 2014, pracovní skupiny ustanovil až 5. 3. 2014, jejich zasedání proběhlo ve dnech 27. 3., 30. 3., 1. 4. a 7. 4. 2014. Krajský soud zdůraznil, že závěry ze zasedání projednala Rada města Brna ve dnech 2. 4 a 7. 5. 2014, tedy dva měsíce poté, co byl stěžovateli doručen nesouhlas zastupitelstva městské části Brno - Žabovřesky. Z toho je zřejmé, že stěžovatel k vyřešení předchozích postojů městských částí disponoval dostatečnou časovou rezervou, kterou si sám (včetně termínů) pro tento účel vyhradil. Opožděným vyjádřením nesouhlasného stanoviska nemohl být v této době významně ovlivněn a neexistoval zde zvláštní důvod k zásadnímu pozdržení přípravy územního plánu.

Krajský soud dále ve svých závěrech vycházel z toho, že městská část Brno – Žabovřesky stěžovateli nesouhlas se změnou funkčního využití dotčených pozemků nepochybně oznámila. V této souvislosti krajský soud taktéž uvedl, že existence dvou realizačních týmů, které u stěžovatele pracovaly na změnách územního plánu, je záležitostí jeho organizačního uspořádání a nemůže ani odůvodnit jeho tvrzení, že se o tomto nesouhlasu nedozvěděl. Ze samotného sdělení, jakkoli jej podle označení nelze podřadit přímo k řízení o Aktualizaci, poté krajskému soudu vyplynul výslovný nesouhlas městské části se změnou územního plánu v této části. Krajský soud byl proto názoru, že stěžovatel měl při volbě svého dalšího postupu jednoznačně zohlednit obsah tohoto podání.

Podle Nejvyššího správního soudu je napadený rozsudek dostatečně srozumitelný jednak jako celek, tak i ve vztahu k uplatněným námitkám. Z rozsudku je patrné, jak krajský soud o jednotlivých otázkách uvážil a jaké důvody jej vedly k rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu proto není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádnou jinou vadu řízení před soudem, a proto uzavírá, že kasační stížnost je ohledně vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nedůvodná.

Ostatní námitky podřadil Nejvyšší správní soud ke kasačnímu důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávané věci přezkoumal pouze námitky vznesené k té části Aktualizace, která se vztahuje ke změně územního plánu u pozemků p. č. 2134 a 2135 v k. ú. Žabovřesky. Řízení o kasační stížnosti ve věci zrušení zbývajících částí „Aktualizace“ vede Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 7 As 35/2015.

Stěžejní právní otázkou projednávané věci je, zda byl stěžovatel oprávněn schválit Aktualizaci, aniž provedl dohodovací řízení s městskou částí Brno - Žabovřesky v situaci, kdy se tato městská část k navrhované Aktualizaci ve stanovené lhůtě nevyjádřila a po jejím uplynutí se vyjádřila pouze k dílčímu souboru změn územního plánu.

V projednávané věci vycházel Krajský soud v Brně zcela přiléhavě z toho, že zákon o obcích ukládá územně členěným městům upravit své vnitřní poměry Statutem, který se vydává formou obecně závazné vyhlášky. Poukázal i na to, že ustanovení § 130 písm. g) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, přímo vyžaduje participaci městských částí při projednání územně plánovací dokumentace.

Smyslem uvedené právní úpravy je nepochybně zájem na dosažení maximálního souladu zájmů stěžovatele a jednotlivých městských částí na rozvoji svého území. Významnou úlohu městských částí v organizaci svého území ostatně potvrdil taktéž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 - 219. Role městských částí v procesu pořizování a schvalování územního plánu je tedy natolik významná, že pominutí stanoviska městské části nepochybně znamená závažnou procesní vadu, kterou již poté nelze nijak překonat. Krajský soud proto zcela vhodně posoudil námitky, kterými navrhovatel na tuto vadu poukázal, byť v řízení samém jinak hájil pouze svá subjektivní práva.

Podle článku 3 odst. 2 písm. b) Statutu tedy konkrétně platí, že Zastupitelstvo města Brna opatřením obecné povahy vydává územní plán a regulační plány, a to po projednání v zastupitelstvech městských částí, jejichž území je předmětnou územněplánovací dokumentací řešeno; v případě nesouhlasu až na základě dohodovacího řízení. Statut tímto ustanovením tedy městským částem přiznává právo podílet se na pořizení územně plánovací dokumentace v rozsahu, který se této městské části týká.

Statut nijak neupravuje, jakou formou má zastupitelstvo městské části návrh územního plánu projednat. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však musí z projednání vyplývat jednoznačný postoj městské části k navrhovanému územnímu plánu. Jen je-li z projednání zřejmé, že se zastupitelstvo městské části s návrhem územního plánu seznámilo, bylo s jeho obsahem srozuměno, a že k němu zaujalo i konečné stanovisko, může stěžovatel zvolit svůj následný postup (např. dle připomínek může upravit návrh). Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že bez projednání návrhu zastupitelstvem městské části a bez zjištění postoje městské části není stěžovatel oprávněn územní plán (a tím spíše jeho změny) vydat. Uvedené platí tím spíše, že v případě nesouhlasu s návrhem je stěžovatel dokonce přímo povinen provést dohodovací řízení s dotyčnou městskou částí. Pokud by stěžovatel ani nezjistil, že městská část s územním plánem nesouhlasí, pozbylo by toto ustanovení svého významu.

V zájmu ekonomie procesu pořizení a schválení územního plánu nepochybně bylo, aby městské části v určité lhůtě projednaly předkládaný návrh územního plánu.

Ze shodného tvrzení stěžovatele a navrhovatele vyplývá, že stěžovatel dopisem náměstka primátora ze dne 25. 11. 2013 umožnil městským částem uplatnit svá stanoviska k Aktualizaci ve lhůtě do 11. 2. 2014. Článek 3 odst. 2 písm. b) Statutu stěžovatele nijak nezmocňuje, aby městským částem určil konkrétní lhůtu k přijetí stanoviska k územnímu plánu. Statut neupravuje ani důsledky marného uplynutí takové lhůty (např. zánik práva vyjádřit se k návrhu územního plánu, příp. nastoupení fikce souhlasu zastupitelstva městské části s navrhovanou změnou). Uložil-li tedy stěžovatel městským částem, aby se k návrhu Aktualizace vyjádřily do 11. 2. 2014, je Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem názoru, že tato lhůta (ca 2,5 měsíce) měla pouze pořádkový charakter. Stěžovatel takto podle názoru Nejvyššího správního soudu deklaroval pouze svůj zájem na efektivitě procesu bez zbytečných průtahů. Nedodržení stanovené lhůty kromě prodlení městské části nemělo žádné právní účinky.

Ze spisu krajského soudu dále vyplývá, že rada městské části Brno - Žabovřesky již předtím dne 6. 11. 2013 doporučila zastupitelstvu této městské části schválení změny

pokračování

územního plánu v části týkající se změny funkčního využití pozemků p. č. 2134 a 2135 v katastrálním území Žabovřesky z plochy bydlení čistého (BC) na plochy smíšené obchodu a služeb (SO). K této změně územního plánu však zastupitelstvo městské části dne 12. 12. 2013 usnesení nepřijalo a projednání odložilo na předem stanovený termín 27. 2. 2014. Úřad městské části, odbor stavební o této skutečnosti stěžovatele informoval sdělením z 13. 12. 2013, č. j. MCBZAB 12231/13/OS/HVV, sp. zn. STU/02/10760/13/HAVV. Prostřednictvím tohoto sdělení pak městská část stěžovatele také požádala o posečkání s vyřízením žádosti na závěry zastupitelstva městské části a stěžovateli sdělila, že zasedání se bude konat 27. 2. 2014.

Úřad městské části v tomto sdělení stěžovatele taktéž uvědomil o postojích zastupitelstva městské části i k jiným žádostem, které stěžovatel podal ve věcech „*Návrhů pořízení změn Územního plánu města Brna (ÚPmB) Brno, k. ú. Žabovřesky*“. Z tohoto sdělení vyplývá, že zastupitelstvo městské části souhlasilo s dalšími dvěma návrhy změny územního plánu a v případě jednoho návrhu usnesení nepřijalo. Dne 27. 2. 2014 vyslovalo zastupitelstvo městské části Brno – Žabovřesky konečný nesouhlas s uvedeným návrhem změny funkčních ploch dotčených pozemků. O tomto výsledku projednání návrhu změny územního plánu stěžovatele informoval úřad městské části, stavební odbor, sdělením ze dne 3. 3. 2014 (to bylo téhož dne doručeno stěžovateli). Z bodu 3 sdělení konkrétně vyplývá, že „*zastupitelstvo městské části Brno – Žabovřesky na svém XIX zasedání dne 27. 2. 2014 neshodlo se s změnou územního plánu města Brna spočívající ve změně funkčních ploch v místech stávajícího rodinného domu H. 12, na pozemcích p. č. 2134 a 2135 v k. ú. Žabovřesky, ve vlastnictví společnosti PUGIMA a. s., za účelem výstavby penzionu, z ploch čistého bydlení (BC) na plochy obchodu a služeb (SO).*“

Z uvedeného sdělení vyplývá, že městská část vůči územnímu plánu způsobem, který Statut upravuje, kvalifikovaně vyjádřila nesouhlas s uvedenou změnou. Úřad městské části Brno – Žabovřesky tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatele informoval tedy dostatečně srozumitelně o konečném postoji městské části ke změně funkčního zařazení dotčených pozemků. Stěžovatel tak sice dnem 11. 2. 2014 nedisponoval žádným vyjádřením městské části Brno – Žabovřesky o projednání návrhu komplexní Aktualizace, ale později - na základě sdělení ze dne 3. 3. 2014 - byl vyrozuměn o konečném nesouhlasném stanovisku městské části Brno - Žabovřesky k dílčí změně územního plánu.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelem v tom, že městská část Brno - Žabovřesky se takto vyjádřila pouze k několika dílčím změnám územního plánu a nikoliv k návrhu komplexní Aktualizace. Mezi stranami je však nesporné, že Aktualizací skutečně došlo ke změně ve funkčním zařazení pozemků p. č. 2134 a 2135 v k. ú. Žabovřesky z typu „BC“ na „S“. Tato změna vyplývá z grafické části Aktualizace a stěžovatel se transpozicí jednotlivých funkčních typů z těch kategorií, které zavedl Územní plán města Brna z roku 1994, navíc věnuje na straně 31 textové části odůvodnění. Stěžovatel se uvedenou změnou výslovně zabýval taktéž v odůvodnění, v němž zamítl námitky navrhovatele vůči této změně.

Stěžovatel sice v totožném období očekával od městské části vyjádření k návrhu Aktualizace, nicméně ta téměř současně vyslovila nesouhlas alespoň s dílčí změnou územního plánu, která taktéž byla součástí Aktualizace. Byť zde byl potenciální rozdíl v komplexnosti vyjádření k dílčí změně a k návrhu Aktualizace, stěžovateli tak nepochybně bylo známo, že městská část vyslovila nesouhlasné stanovisko se změnou, která je taktéž předmětem Aktualizace, tento nesouhlas proto neměl pominout.

Stěžovatel v textové části odůvodnění Aktualizace konstatuje, že do 11. 2. 2014 u něj byly uplatněny vyjádření městských částí, v nichž byly formulovány nejen běžné připomínky či souhlasy, ale též nesouhlasy s konkrétními dílčími změnami obsaženými v návrhu Aktualizace.

Tamtéž uvádí, že dne 5. 3. 2014 ustanovil pracovní skupinu za účelem provedení dohodovacího řízení podle článku 3 odst. 2 písm. b) Statutu. Pracovní skupina zasedala ve dnech 27. 3., 30. 3., 1. 4. a 7. 4. 2014, obsahem zasedání bylo projednání nesouhlasných připomínek se zástupci jednotlivých městských částí. Zastupitelstvo městské části Brno - Žabovřesky nesouhlasné stanovisko s dílčí změnou přijalo dne 27. 2. 2014 tj. oproti konci lhůty o 16 dní později. Stěžovatel přesto přinejmenším do prvního termínu zasedání pracovní skupiny měl měsíc na to, aby s městskou částí jednal, pokud jde o vyjádření k návrhu Aktualizace, příp. aby na pořad dohodovacího řízení zařadil také nesouhlas s dílčí změnou.

Dne 7. 5. 2014 přijal navíc ještě další usnesení, podle něhož provedl dohodovací řízení i s těmi městskými částmi, za které nepodaly souhlas zastupitelstva, ale rady nebo samotný starosta. Na tomto zasedání akceptoval i část výsledků dohodovacích řízení. Stěžovatel podle názoru Nejvyššího správního soudu nejpozději na tomto zasedání (tj. přibližně 3 měsíce po uplynutí lhůty k vyjádření dnem 11. 2. 2014) již věděl, jaký konečný postoj k Aktualizaci zaujaly jednotlivé městské části. Jako pořizovatel územního plánu, který sám městským částem poskytl lhůtu k vyjádření k Aktualizaci, si proto musel být vědom stanoviska městské části Brno – Žabovřesky k dílčím změnám územního plánu i k Aktualizaci. Přestože disponoval dostatečným časovým prostorem, na jednání s touto městskou částí rezignoval a neprovedl s ní ani dohodovací řízení za účelem vyřešení dílčího nesouhlasu. Následně dne 17. 6. 2014 vydal územní plán.

Nejvyšší správní soud se tak zcela ztotožnil s krajským soudem v názoru, že stěžovatel v té části, ve které Aktualizace změnila funkční využití dotčených pozemků p. č. 2134 a 2135 v k. ú. Žabovřesky, s níž městská část Brno – Žabovřesky výslovně nesouhlasila, postupoval v rozporu se Statutem. Stěžovatel v této části porušil postup předepsaný zákonem o obcích a Statutem (vydaným na základě tohoto zákona). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem proto shledal, že je zde naplněn důvod pro zrušení Aktualizace v této části podle § 101d odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že pořízení územního plánu Statutárního města Brna (resp. jeho změny) byl nepochybně rozsáhlý, komplikovaný a časově náročný proces. Komplexní přehled o něm ostatně poskytuje stěžovatel v textové části odůvodnění. Z něj mj. vyplývá, že od schválení záměru pořídit Aktualizaci v roce 2008 do celkového schválení Aktualizace v roce 2014 uplynulo téměř 6 let. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem přesto zastává názor, že tíha organizace tohoto procesu byla pouze vnitřní věcí stěžovatele. Záleželo proto na schopnostech uspořádání stěžovatele, aby v zájmu a při vědomí cíle, úkolů a povinností, které pro něj při pořízení územního plánu vyplývají z obecně závazných předpisů, optimalizoval shromažďování dílčích podkladů a jejich využití pro potřeby návrhu územního plánu.

Nejvyšší správní soud na závěr pro úplnost dodává, že argumenty, kterými navrhovatel ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předestřel nevhodnost změny funkčního zařazení dotčených pozemků, z hlediska uplatněných kasačních námitek nejsou relevantní. Krajský soud totiž Aktualizaci zrušil v této části pro procesní pochybení stěžovatele a otázkou přiměřenosti úpravy se ani nezabýval. Nejvyšší správní soud navíc poukazuje na to, že soudy ve správním soudnictví do těchto záležitostí mohou zasáhnout jen minimálně (srov. závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze 17. 6. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, nebo z 19. 3. 2010, č. j. 5 Ao 1/2010 - 91). K uvedeným argumentům navrhovatele vysloveným navíc mimo kasační stížnost nemohl proto přihlídnout.

pokračování

Z vyložených důvodů se Nejvyšší správní soud s námitkami stěžovatele neztotožnil, napadený rozsudek vyhodnotil jako zákonný a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný navrhovatel uplatnil právo na náhradu nákladů, aniž tyto náklady blíže specifikoval. Nejvyšší správní soud proto vycházel ze skutečností zřejmých ze spisu. Nejvyšší správní soud přiznal navrhovateli náhradu nákladů ve výši odměny advokáta spočívající v jednom úkonu právní pomoci podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve výši 3.100 Kč, a částky paušální náhrady výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu. Dle podkladů ze spisu krajského soudu vyplývá, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, částka se proto zvyšuje o částku této daně ve výši 21 %, tj. 714 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč a stanovil přiměřenou lhůtu ke splnění této povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu